

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον αριθμοδυντες χρόνον
την κλεινην οικουμεν γην των Παρισίωνων.

Ήνθακόσα και χίλια κι' έπτά,
ετυγχείας παντού και λεπτά.

Εικοστή Σεπτεμβρίου κι' ένατη,
μετά τόσους αγάνας βαχάτι.

Χίλια κι' έξη λογαριαζώ
κι' έλο βίμαις ος ειραιζώ.

**Τραγουδά τραγουδι πόνου
στόν Διάδοχο του Θρόνου.**

Λαός εξητωκραύγασε κι' από καρδιάς έχάρη
σάν ειδε τον Διάδοχο του Θρόνου καββαλάρη
'στ' άλογο τό'περήφανο, τό χρυσοσελωμένο,
και σ' άσπρα σκόνης σύννεφα σπαθάτο' λιοκαμμένο.

Δέν γύριζες από καπνούς με νίκαις δαφνηφόραις,
αδύλεια δέν' έσεκλάβωσες από δεσμα' Σατράπη,
και μήτε κάστρα κέρδισες και προπατόρων χώραις,
μά κέρδισες με τον Στρατό του κόσμου την άγάπη.

Κι' ειπε με πόνου μέσα της γενειά πολυπαδούσα:
τάχα του Θρόνου τό παιδι
θ' ακούσω να τό κελαιδή
καμμιά μεγάλη Μούσα;

Σ' επαγγελίας τάχα γη
κι' έμένα δέν θα φέρη;
τάχα θά' δώ να τό βλογή
Παλαιολόγου χέρι;

Τότε 'στης άκρας των βουνών Νεράιδες λευκοφόραις
θαβγούν γυναίκες με παιδιά και του Ζαλόγγου κόραις,
τότε κι' ό κάμπος θα γενή δαφνώνας να τό ράνη,
τότε κι' ή σκόνη γύρω του θα γίνεται στεφάνι.

**Σκέψινος άνηθρία
και γλώσσα δραστηρία.**

Φ. — Είπε λοιπόν σε μερικους ό νέος Κωνσταντίνος
πως άνηθρία σκέψινος πολλή τους διακρίνει,
κι' εύθης δεκίφθη, Περικλή, κι' αυτίς και συ κι' έμεινος
πως μία φράσις σαν κι' αυτή πραγματικώς βαρυνει.

Κι' έμειν' ή πολυβρόλλητος του Διαδόχου φράσις
αφικε λέγονι έποχην,
και νονι κεντριζει και ψυχην,
και την ακουσι όπου σταθής κι' απ' όπου κι' αν περάσγη.

Μεγάλων φράσεων καιρις,
και πας την σέψην άνηθρις
κι' έχων υωθραν την κρησιν.

Κάθε υωθρότητα πετξ
και σκέπτεται και μελετξ
την ύψηλην την φράσιν.

Κι' έγω μεγάλος κηκτής
μετά τας ψευδομάχας
έκπλόνομαι φερδεις πλατύς
'στόν καρφενό σαν χήγας.

